

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2018 r. (...) Biuro (...) Spółka Akcyjna we W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego przeciwko M. M. o zapłatę kwoty 2540,72 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: 307,50 zł od dnia 13 marca 2018 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 15 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 14 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 12 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 15 maja 2018 roku do dnia zapłaty, 307,50 zł od dnia 13 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, 218,23 zł od dnia 12 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż zawarła z pozwanym umowę o współpracy, na mocy której świadczyła na rzecz pozwanego usługi określone w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz.530), zaś pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznego abonamentu oraz opłat dodatkowych określonych w cenniku. Powódka podała, że wystawiła z tego tytułu na pozwanego faktury VAT, jednak pozwany, pomimo wezwania do zapłaty, nie uregulował należności z nich wynikających. Powódka dochodzi także kwoty 169,99 zł stanowiącej równowartość 40 euro tytułem rekompensaty kosztów odzyskiwania należności.

Postanowieniem z dnia 11 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego sądu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zaprzeczył, jakoby łączyła go z powódką jakakolwiek umowa, jakoby był zobowiązany do zapłaty na rzecz powódki jakiegokolwiek kwoty, jakoby były dostarczane mu faktury.

W toku procesu pozwany wniósł o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, czemu powódka się sprzeciwiła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 grudnia 2016 roku M. M. (Klient), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarł z (...) Biurem (...) spółką akcyjną we W. (...) podczas rozmowy telefonicznej, na czas nieokreślony umowę o współpracy zatytułowaną „Serwis ochrony przedsiębiorcy”. Na mocy przedmiotowej umowy powód świadczył na rzecz pozwanego usługi określone w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz.530), zaś pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznej opłaty w kwocie 250 zł netto plus należny podatek VAT, naliczanej z dołu i dokonywanej w oparciu o faktury, których termin płatności wynosił 10 dni od daty wystawienia faktury, jak również opłat dodatkowych, określonych w cenniku, który stanowił integralną część zawieranej umowy. Opłaty dodatkowe naliczane były za dodatkowe usługi nieobjęte opłatą abonamentową np. wezwania do zapłaty czy sprawdzanie kontrahentów (po przekroczeniu limitu bezpłatnych sprawdzeń). Klient wyraził zgodę na wystawianie faktur przez (...) wyraził zgodę na wystawianie faktur przez (...) wyraził zgodę na wystawianie faktur i wysyłanie przez (...) na adres e-mail podany w umowie (...) Celem potwierdzenia zawarcia umowy (...) przesłał na podany adres mailowy ogólne warunki współpracy wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami. Ponadto przesłał M. M. egzemplarz tej umowy w formie papierowej, który pozwany po własnoręcznym podpisaniu odesłał. Na potrzeby korzystania z usług (...) otrzymał kody niezbędne przy logowaniu do systemu informacji administrowanych przez (...), z których korzystał począwszy od 7 grudnia 2016 r.

Dowód:

- nagranie rozmowy telefonicznej z dnia 2016-12-06 na płycie CD k.46,
- wydruki i korespondencja mailowa z dnia 6.12.2016 r. wraz z załącznikami k.22-28, 155,
- umowa z oww i aneks do umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k.42-43, 44,45, 155-156, 157,
- informacje o logowaniu k.41.

W związku ze świadczonymi usługami powód wystawił na pozwanego następujące faktury Vat z tytułu opłat miesięcznych:

- fakturę VAT nr (...) / I (...) w kwocie 307,50 zł (brutto) z terminem płatności na dzień 2017-11-12,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2017-12-11,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2018-01-12,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2018-02-11,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2018-03-11,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2018-04-13
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 307,50 zł z terminem płatności na dzień 2018-05-12,
- fakturę VAT nr (...) w kwocie 218,23 zł z terminem płatności na dzień 2018-06-11.

Dowód:

- faktury k.29-36,

Rozwiązanie umowy nastąpiło z dniem 22 maja 2018 r. Powód pismem z dnia 28 czerwca 2018 r. nadanym przesyłką poleconą pod podany adres do doręczeń pozwanego wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z opisanych wyżej faktur vat. Pozwany nie uregulował zadłużenia wobec powódki.

Bezsporne, a nadto dowód:

- wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k.37-40,

M. M. jest żonaty, ma troje dzieci (najmłodsze urodziło się na początku maja 2019 r.), toczą się przeciwko niemu egzekucje komornicze, posiada zajęcia rachunku w związku z zobowiązaniami z ubezpieczeń społecznych. 16 maja 2019 pozwany uległ wypadkowi samochodowemu na skutek zderzenia z pociągiem, był hospitalizowany na terenie Niemiec, gdzie przebył operację.

Dowód:

- oświadczenia pozwanego, dokumentacja medyczna , pisma komornicze, zajęcie rachunku – k. 87-106, 111-113.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, jak również nagrania rozmowy telefonicznej zapisanej na płycie CD, podczas której konsultant powódki weryfikował tożsamość pozwanego (klienta). Nagranie to zostało odtworzone w całości na rozprawie w obecności pełnomocnika z urzędu pozwanego. Powyższe koresponduje z korespondencją elektroniczną nadesłaną na adres e-mail podany przez pozwanego podczas tej rozmowy, w której potwierdzono zawarcie umowy drogą telefoniczną, jak również z wydrukiem z systemu

informatycznego powódki oraz informacją o logowaniu w systemie przez pozwanego począwszy od 7 grudnia 2016 r. Pozwany w sporządzonym osobiście sprzeciwie, jakkolwiek zaprzeczył zawarciu umowy z powódką, nie kwestionował autentyczności złożonych w sprawie dokumentów, w tym zapisu rozmowy telefonicznej, który został doręczony mu wraz ze sprzeciwem na płycie CD. Przy czym powódka na żądanie pełnomocnika pozwanego złożyła oryginał podpisanej przez pozwanego umowy, a jak wynika z dokumentu jak na k. 45 kurier dostarczający oryginał przedmiotowej umowy w formie papierowej potwierdził tożsamość pozwanego w oparciu o okazany dowód osobisty. Autentyczność podpisu pozwanego nie była kwestionowana przez pozwanego i jego pełnomocnika, jak również nie budziła wątpliwości sądu, z uwagi na podobieństwo z podpisami pozwanego na dokumentach sporządzonych w toku niniejszego postępowania złożonymi na zwrotnym potwierdzeniu odbioru, czy pismach procesowych (przede wszystkim charakterystyczny krój litery (...) i „a” w złożonym przez pozwanego podpisie). Sąd pominął spóźniony wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanego z zeznań świadka E. M., która miała zweryfikować głos pozwanego na nagraniu, gdyż wniosek ten nie został zgłoszony przez pozwanego na etapie wniesionego przez niego osobiście sprzeciwu. Sąd uznał, że zmierza on jedynie do przedłużenia postępowania, zważywszy że autentyczność głosu nie była przez pozwanego w sprzeciwie kwestionowana i zweryfikować mógł ją osobiście pozwany w toku przesłuchania, który to jednak na rozprawie się nie stawił, w związku z czym wniosek o przesłuchanie pozwanego, wobec jego nieusprawiedliwionej nieobecności na rozprawie, pominięto. Co istotne, już w sprzeciwie pozwany powinien sformułować przedmiotowy wniosek dowodowy, pod rygorem jego pominięcia, o czym został pouczony. Na etapie wniesionego osobiście przez pozwanego sprzeciwu nie istniała potrzeba wyznaczenia mu pełnomocnika z urzędu, która pojawiła się kilka miesięcy później w związku z wypadkiem samochodowym, któremu pozwany uległ w połowie maja 2019 r. (co znalazło wyraz w zmianie przez sąd postanowienia oddalającego wniosek pozwanego w tym przedmiocie). Ponadto, okoliczność zawarcia przez pozwanego umowy została dostatecznie wykazana złożonym przez powódkę egzemplarzem umowy w formie pisemnej z położonym pod nią podpisem pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z umowy o współpracy zatytułowanej „Serwis ochrony przedsiębiorcy”, którą należało zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.). Dlatego podstawą uwzględnienia całości żądania powódki jest przepis art. 734 § 1 k.c. oraz przepis art. 735 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią tych przepisów przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym strony łączyła umowa, na mocy której powódka świadczyła na rzecz pozwanego usługi określone w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz.530), zaś pozwany zobowiązał się do uiszczania miesięcznej opłaty w kwocie 250 zł netto plus należny podatek VAT. Pozwany począwszy od 7 grudnia 2016 r. efektywnie korzystał z usług powódki, logując się w jej systemie informatycznym, pobierając interesujące go dane. Wprawdzie w umowie strony ustaliły, iż płatność z tytułu wykonanych usług odbywać się będzie z dołu na podstawie wystawionych faktur VAT przez powódkę, to jednak kwota objęta pozwem wynika nie tylko z faktur, w których określono termin płatności, ale przede wszystkim wysokość opłat miesięcznych określona została umową stron, której postanowienia były pozwanemu znane, gdyż dysponował również papierowym egzemplarzem tej umowy dostarczonemu za pośrednictwem kuriera. Pozwany wyraził zgodę na doręczanie faktur drogą elektroniczną, ponadto wskazał adres w T. przy ul. (...). Kwoty za sporne faktury w okresie od listopada 2017 do czerwca 2018 r. odpowiadają opłatom miesięcznym uzgodnionym przez strony (7 faktur w kwotach po 250 zł netto, tj. 307,50 zł brutto, ostatnia, ósma faktura za maj 2018 r. w kwocie 218,23 zł proporcjonalnie za 22 dni maja 2018 r., tj. do czasu zakończenia umowy). Podkreślenia wymaga fakt, że również ze skierowanego wezwania do uiszczenia zaległych faktur, pozwany miał wiedzę na temat wysokości swojego zadłużenia. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu przed wytoczeniem powództwa, na co powódka złożyła dowód

nadania przesyłką poleconą, a mimo to pozwany nie kwestionował zasadności żądania powódki. Skoro powódka faktycznie wykonała świadczone usługi w okresie, za który wystawiła faktury VAT, stąd należało zasądzić na jej rzecz kwotę należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia następnego, po którym upływał termin płatności wszystkich faktur objętych postępowaniem.

Roszczenie odsetkowe znajduje podstawę prawną w treści art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie,

co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd zasądził również kwotę 169,99 zł stanowiącą równowartość w przeliczeniu na walutę polską kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za dochodzenie należności tytułem nieopłaconych faktur dochodzonych niniejszym pozwem, zgodnie z art. 10 ust. 1 przywołanej ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Równowartość tej kwoty wynosząca 169,99 zł ustalona została według stosownego kursu euro ogłoszonego przez NBP. Jak wskazano powyżej, powódce przysługuje uprawnienie do dochodzenia należności stanowiącej równowartość kwoty 40 euro bez wezwania.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pełnomocnika pozwanego o rozłożenie zasądzonej kwoty na podstawie art. 320 k.p.c. na 12 równych rat, zważywszy że powódka nie wyraziła na to zgody. Sąd nie traci z pola widzenia powiększenia się rodziny pozwanego o trzecie dziecko, trudnej sytuacji zdrowotnej i majątkowej, w jakiej ostatnio znalazł się pozwany, co uzasadniało zresztą ustanowienie pozwanemu pełnomocnika z urzędu. Niemniej jednak zadłużenie pozwanego wobec powódki sięga dwóch lat wstecz, zatem zanim pozwany znalazł się w opisanej ciężkiej sytuacji, a dodatkowo skierowane przeciwko niemu egzekucje komornicze, czy zajęcia rachunku tytułem świadczeń z ubezpieczeń społecznych nie gwarantują, że pozwany wywiąże się z płatności rat względem powódki wobec pozostałych wysokich zobowiązań, w tym o charakterze publiczno-prawnym. Sąd w całości przychylił się do stanowiska powódki w tym przedmiocie wyrażonego w piśmie procesowym z dnia 4 października 2019 r. (k. 152 i nast.), przyjmując wywody prawne pełnomocnika powódki jako własne bez potrzeby ich powielania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej adekwatnie do wartości sporu zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł, opłata od pozwu w postępowaniu uproszczonym w kwocie ogółem 100 zł.

W pkt III sentencji sąd przyznał pełnomocnikowi z urzędu pozwanego kwotę 738,00 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, ustalonych wg stawki określonej w § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, powiększoną o należny podatek VAT (§ 4 pkt 3).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)